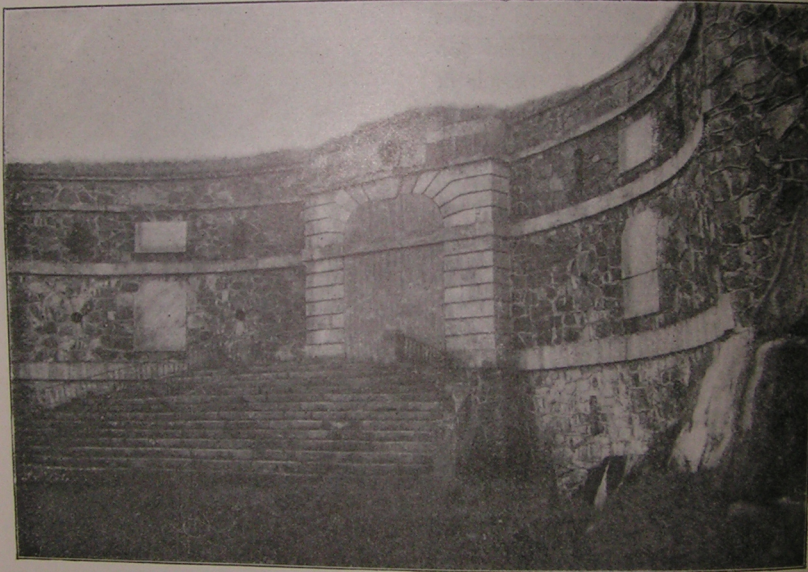

mande århundradet. När det nu ingick i den allmänna uppfattningen, att man icke kunde föra krig vintertiden, så må man icke förtänka de svenska generalerna, att de härvidlag icke ansågo sig böra göra undantag för det ovägsamma, skoguppfyllda och folkfattiga Finland. Att de därvid glömde, att ryssarna 1714 brutit upp i februari för att öfverfalla den lilla finska hären, och att de besegrade denna i snödrifvorna, kan icke läggas dem allt för mycket till last; huru många historiska lärdomar hafva icke blifvit glömda både i den nu ifrågavarande tiden och i en senare? Och för öfrigt, med hänsyn till ett vinterfälttåg borde hären visserligen ordnat sin tillförsel från det

Kungsporten till Gustafsvärd.

inre af landet, men fästningarna voro under denna förutsättning af ännu större betydelse än sommartiden, och särskildt gällde det att bevara Sveaborg, till dess isen gick upp, för att då återknyta förbindelsen sjöledes med Sverige. Under en kall vinter borde nämnda förbindelse kunnat upprätthållas öfver Qvarken, och med en förbindelseväg öfver Vasa—Tavastehus och tillräckliga förråd skulle finska hären — efter en senare tids åskådningssätt — sannolikt mäktat hålla ut, till dess hafvet blifvit öppet.